

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอตวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๑๓ เมษายน ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอทวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๑๓ เมษายน ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ เวลา ๑๐.๐๐ น. - ๑๕.๓๐ น. ท่าน
อาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะวิทยากรของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธ
ศาสนา ได้รับเชิญให้ไปสนทนาธรรมที่บ้านของคุณหมอทวีป และคุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
ย่านตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

และเช่นเคยที่ทุกท่านที่เคยไป
ร่วมรับฟังการสนทนาธรรมที่บ้านคุณ
หมอทวีป จะทราบว่า คุณหมอจะทำ
ข้าวต้มปลากระพง โดยใช้ปลากระพง
ตัวโตๆ รวาสิบห้ากิโลกรัม ที่คุณหมอไป
เลือกซื้อมาด้วยตัวเอง เพื่อมาทำข้าวต้ม

ปลาให้ทุกท่านรับประทานตอนเช้า ซึ่งทุกท่านที่ทราบถึงชื่อเสียงและความอร่อย จะไม่
รับประทานอะไรไปก่อนที่จะได้ไปชิม

ที่พิเศษสุด คือ วันนี้คุณหมอลงมือ
ทอดหอยทอดสูตรพิเศษของท่านโดยเฉพาะ
หาทานได้ที่บ้านท่านที่เดียว นอกจากจะคัด
แต่หอยแมลงภู่ตัวโตๆ แล้ว ยังใส่ไม่ยั้งทุก
จาน ที่สำคัญ วันนี้คุณหมอเริ่มทอดให้

รับประทานตั้งแต่เช้า และ เริ่มทอดอีกครั้ง
ในมื้อกลางวัน โดยมีสหายธรรมเข้าคิวรอ
ยาวเหยียด และ มีการขอเพิ่มรอบสองอีก
ด้วยครับ

นอกจากข้าวต้มปลาและหอยทอด

แสนอร่อยหาทานที่อื่นไม่ได้แล้ว วันนี้คุณ
หมอยังเตรียมกระเพาะปลา ที่มีกระเพาะ
ล้วนๆ ไม่มีหน่อไม้หรือเลือดหมูมากวนใจคน
ดักเลย มื้อกลางวัน นอกจากหอยทอดแล้ว ก็
มีขนมจีนน้ำยาปลาช่อนแท้ๆ น้ำซันฟูด้วยเนื้อ
ปลา และแกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากรายแท้ๆ
ที่เหนียวหนึบ ซึ่งคุณหมอปรุงเองทั้งหมด ไม่ต้องบอกก็เดาได้ว่า อร่อยทุกอย่างจริงๆ
และขายหมดทุกอย่างแบบขอดหม้อครับ

ของว่างที่ขาดไม่ได้เมื่อมีการสนทนาธรรมที่บ้านคุณหมอ คือ เมี่ยงคำที่น้ำเมี่ยงคำหอม รสชาตินุ่มนวลครับ ต้องขอออกตัวกับทุกท่านว่า กระหู่สนทนาธรรมที่บ้านคุณหมอทวีป อาจเป็นกระหู่ ที่ผู้ได้อ่านทุกท่านอาจคิดไปว่า เป็นกระหู่พาชิมอาหารอร่อยเหมือนในทีวี แต่ความจริงคือ รายการทีวี ไม่มีโอกาสได้ชิมและถ่ายทำแน่นอน นอกจากสหายธรรม ซึ่งวันนี้มาฟังการสนทนาธรรมเป็นจำนวนมากร่วมร้อยคน แต่ละคนแต่ละท่าน สดใส ชื่นบาน ที่จะมีโอกาสได้ฟังธรรม

เป็นของขวัญที่พิเศษสุด สำหรับวันสงกรานต์ในปีนี้ และคุณหมอทวีปก็มีกุศลเจตนา ที่จะทำอาหารอย่างสุดฝีมือให้ทุกท่านได้รับประทาน เป็นความสุขในการให้ทั้งอาหารอันเลิศ และธรรมทานอันยอดเยี่ยม จริงๆ ครับ

สมควรแก่เวลาแล้ว คุณหมอทวีปได้กราบ
เรียนท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เพื่อเริ่ม
การสนทนาธรรม โดยกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย
พร้อมกัน ซึ่งความการสนทนาในวันนี้ คุณหมอเอ่ย
ปากกับข้าพเจ้าว่า มีความไพเราะจับใจท่านมาก

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

...ก่อนอื่น ต้องทราบว่า การที่จะได้ฟังพระธรรม
ประโยชน์สูงสุดคือ เป็นผู้ตรงและจริงใจ เพราะว่า
เวลาที่เราได้ยินคำว่า "ธรรมะ" แล้วเราก็ศึกษา
ธรรมะ บางท่านก็ศึกษาพระอภิธรรม เรารู้จัก "ชื่อ"
มาก แต่ไม่เคยรู้เลยว่า "ขณะนั้น" ที่จิต "กำลัง
ศึกษา" นั้นเป็นอะไร? ด้วยเหตุนี้ ประโยชน์สูงสุดก็
คือว่า "เดี๋ยวนี้เอง" กำลังเป็นสิ่งที่มีความจริง เพราะ
ฉะนั้น ความเป็นผู้ตรง และ ความจริงใจ ก็คือว่า
ยังไม่ได้ "รู้" และ "เข้าใจ" สิ่งที่มีความจริง ที่กำลัง
ปรากฏ...

...ตั้งต้นอย่างนี้ ไม่ว่าในกาลไหนๆ อาจจะมี
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถอยกลับไป ๒๔ พระองค์
สมัยพระพุทธรูปเจ้าที่ปึงกร หรือว่า สมัยพระ
พุทธรูปเจ้าองค์อื่นๆ ก็มี "สิ่งที่กำลังปรากฏ"
ความเป็นผู้ตรง เมื่อได้ฟังพระธรรม ก็รู้ว่า ยังไม่รู้
ความจริง ของสิ่งที่กำลังปรากฏ สัมไม่ได้เลย
เหมือนกันทุกคน ก่อนที่จะได้ฟังพระธรรม จะไม่
สามารถเข้าใจว่า ขณะนี้ มีสิ่งที่มีจริง ที่กำลัง
ปรากฏ เป็นความจริง ที่ไม่มีใครสามารถที่จะ
บันดาล หรือว่าทำให้เกิดขึ้นได้ เพราะ "เกิด
แล้ว"...

...แต่ละ "คำ" , "ฟัง" เพื่อที่จะ "สะสม" ให้รู้ว่า จาก
การที่มีสิ่งที่กำลังปรากฏเดี๋ยวนี้ แล้วก็ "มีจริงๆ" ก็
ยังไม่ได้รู้ความจริง ของสิ่งที่ปรากฏ ดีไหม? ไม่รู้
ความจริง ของสิ่งที่ปรากฏ มีสิ่งที่ปรากฏอยู่เรื่อยๆ
ไม่เคยขาดเลย ตั้งแต่เกิดมา จนถึงเดี๋ยวนี้ ก็ไม่รู้
ความจริงของสิ่งที่ปรากฏ แล้วใครจะรู้ได้? ต้อง
เป็นผู้ที่สะสมประโยชน์ ของการที่จะเข้าใจ สิ่งที่มี
จริงขณะนี้ ตามความเป็นจริง...

...โดยมากเราคิดถึงประโยชน์อื่น แต่ลืมประโยชน์ที่สำคัญที่สุด คือ ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ว่า แม้สิ่งที่กำลังมีจริงๆ ขณะนี้ ยังไม่รู้ แล้วจะไปรู้ อะไร? แล้วก็สิ่งที่จริงขณะนี้ ก็ไม่ยั่งยืนเลย เมื่อวานนี้ ก็มีสิ่งที่จริงมากมาย หหมดไปแล้ว ขณะนี้ ก็มีสิ่งที่กำลังมีจริงๆ กำลังหมดไปๆ จนกว่าจะถึงเย็น ค่ำ และพรุ่งนี้ เพราะฉะนั้น สิ่งที่มีจริง "ชั่วคราว" มาก แต่ก็ไม่รู้สักทีหนึ่ง "ฟังมาก" แล้วก็ มีสิ่งที่จริงที่กำลังปรากฏ ความเป็นผู้ตรงก็คือว่า ยังไม่รู้ถูก ตามความเป็นจริง ของสิ่งที่จริง ด้วยเหตุนี้ จึง "ฟัง"...

...เมื่อเข้านี้ ไม่ทราบมีใครจำสิ่งที่ได้ฟังทางวิทยุ บ้าง มีพระสูตรสูตรหนึ่ง ซึ่งพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ถ้าเป็นคนที่สะสมความเห็น ถูก ความเข้าใจถูก มาแล้ว สามารถที่จะรู้ความจริง ของสิ่งที่กำลังปรากฏ ในขณะนี้ ตามความเป็นจริงได้ แต่ว่า ผู้ที่ยังไม่สามารถที่ฟังแล้ว จะรู้ความจริง ตรงตามที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดง ผู้นั้นก็รู้ว่า ต้องสะสม (ความเข้าใจต่อไป) เพราะฉะนั้น พระสูตรใดๆ ก็ตาม ที่ใครก็ตาม จะได้ฟังเมื่อไหร่ก็ตาม หรือ ข้อความธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ ได้ฟังแล้ว ลืมแล้ว ฟังอีก ลืมอีก ก็จริง แต่ว่า ผู้นั้น ก็เป็นผู้ที่ตรง ที่จะรู้ว่า "ฟัง" เพื่อ "สะสม" ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้ จนกว่าจะถึง สามารถที่จะรู้ความจริง ของสิ่งที่ปรากฏได้ มิฉะนั้น จะไม่เข้าใจคำว่า "พุทธะ" รู้ถูก เห็นถูก ตามความเป็นจริง ของสิ่งที่กำลังมี ในขณะนี้...

...เพราะฉะนั้น เมื่อไม่สามารถที่จะเป็นพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ไม่สามารถที่จะเป็น
พระปัจเจกพุทธเจ้าได้ แต่เป็น "สาวก" คือ "ผู้ฟัง
พระธรรม" เหมือนในขณะนี้เลย จะฟัง ณ กาล
ครั้งหนึ่ง ที่ไหนก็ตาม หรือว่า ขณะนี้ก็ตาม "ฟัง"
เพื่อ "เข้าใจ" สิ่งที่มีจริงๆ ที่กำลังปรากฏ เพราะถ้า
ไม่เข้าใจ ก็หมดไป แล้วก็จากโลกนี้ไป ด้วยการที่
ไม่เห็น แม้ได้ยิน ตลอดชีวิต ก็ไม่สามารถที่จะมี
ปัญญา ที่จะรู้ความจริงได้...

...ด้วยเหตุนี้ ขณะนี้ "ฟัง" เพื่อสะสม ความเข้าใจ
ถูก ความเห็นถูก เพราะไม่สามารถที่จะรู้ความ
จริง ของสิ่งที่กำลังปรากฏ แต่...สะสมแล้ว...

...ถ้าเป็นความถูกต้อง ก็คือว่า ไม่ใช่ฟังเพื่อ แล้ว
ทำอะไร? จะรู้ หาวิธีทำที่จะรู้ ผิดทันที เพราะ
ฉะนั้น การฟังธรรมะ ต้องเริ่มจาก ความเป็นผู้ที่
ตรง และจริงใจ ไม่รู้ คือ ไม่รู้ น่าสงสัยนะคะ กำลัง
ปรากฏอยู่แท้ๆ ก็ไม่รู้...

..."เห็น" ทุกคนกำลังเห็น แล้วก็บอกว่า "เห็น" แต่ก็
ไม่รู้ว่ "เห็น" เป็นอย่างไร? ที่ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่
บุคคล ทั้ๆ ที่ "เห็น" กำลังมีจริง เพราะฉะนั้น เริ่ม
รู้จัก พระปัญญาคุณ ของพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระบริสุทธิคุณ และ พระมหากรุณา
คุณ มีฉะนั้น เราไม่มีโอกาสที่จะได้ยิน ได้ฟัง แต่
ละ "คำ" ซึ่งเป็นคำจริงทั้งหมด แล้วก็ ถ้าไม่ลืม ก็
สามารถที่จะ เริ่มสะสม ความเข้าใจ สิ่งที่กำลัง
ปรากฏ เพราะทุกคำ ที่เราสนทนากัน ก็เป็นเรื่อง
ของ สิ่งที่กำลังมีจริงๆ ในขณะนี้ ทั้งหมดเลย โดย
ที่ไม่รู้เลย ถ้าไม่มีการ "ฟัง"...

...นอกจาก "เห็น" ก็ยังมี "ได้ยิน" มี "คิดนึก" มีทุก
สิ่งทุกอย่าง ซึ่งเพราะไม่รู้ จึงคิดว่า "เป็นเรา" หรือ
ว่า เป็นคนหนึ่งคนใด เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด แต่ว่า
ตามความเป็นจริง ก็คือ ลักษณะของสิ่งที่มีจริง
เปลี่ยนไม่ได้เลย สิ่งที่มีจริงที่ "แข็ง" เป็น "แข็ง"
เปลี่ยนแข็งเป็นอย่างอื่น ไม่ได้ สิ่งที่มีจริง เป็นสิ่งที่
กำลังปรากฏให้เห็น จะมีใครเคยคิดบ้างว่าเป็น
เพียง สิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ เท่านั้นเอง จริงๆ !!!...

...เพราะฉะนั้น ก็จะเห็นได้ว่า แม้แต่สิ่งที่กำลัง
ปรากฏให้เห็น เป็นรูปร่างสัณฐานต่างๆ ก็เพราะ
เหตุว่า สิ่งที่มีจริงๆ นี้ สามารถกระทบจักขุปสาท
แม้เป็นสิ่งที่มีความจริง แต่ (ถ้า) คนนั้นไม่มีตา ไม่มีรูปที่
สามารถกระทบกับสิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็นใน
ขณะนี้ สิ่งนี้ ก็ปรากฏไม่ได้ นี่คือความจริงที่สุด
ทุกขณะ กล่าวถึงสิ่งที่มีจริงทั้งหมด โดยผู้ที่ได้
สะสม ความดีทุกประการ ถึงความพร้อม ที่จะรู้
แจ้งสภาพธรรมะ ตามความเป็นจริงเป็น พระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า...

...เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีโอกาส ได้ยิน ได้ฟัง "คำจริง" ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงตรัสรู้ และ ทรงแสดง ต้องเป็นผู้ที่สะสมบุญ แต่ปางก่อน แต่ว่า สิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้ก็คือว่า เป็นผู้ตรง และจริงใจ ที่จะรู้ว่า ทุกคำที่ได้ยิน เรา "เริ่มเข้าใจ" แล้วก็ "เข้าใจแค่นี้?" ถ้าไม่สามารถที่จะรู้ อย่างที่พระองค์ทรงแสดง ก็สะสมไป เพื่อที่รู้ ก็คือ ค่อยๆ รู้ขึ้น ค่อยๆ เข้าใจขึ้น เท่านั้นเอง...

...เพราะฉะนั้น วันนี้ การสนทนาธรรม ก็เพื่อ
 สะสมความเข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริงๆ แต่ไม่ใช่ ให้
 ใครไปรู้ความจริง โดยที่ไม่เข้าใจ สิ่งที่กำลังมี
 จริง ในขณะนี้ ที่ใช้คำว่า อริยสัจจะ ความจริงของ
 ผู้ที่อบรม เจริญปัญญา รู้สิ่งที่กำลังปรากฏ
 เดียวนี้ จนกระทั่ง รู้ความจริง คือ การเกิดดับ ของ
 สิ่งที่ปรากฏ เพียงชั่วคราว แล้วก็ดับไป แล้วก็ยังมีสิ่ง
 อื่น เกิดสืบต่อ ไม่ขาดสาย ทำให้ไม่รู้การเกิดดับ
 ของแต่ละอย่าง ซึ่งเกิดขึ้นและดับไป จึงไม่ละ
 คลาย ความไม่รู้ ยังคงเป็นเรา

...แต่ไม่ได้หมายความว่า ให้เรามานั่งคิดว่า
เดี๋ยวนี้ "เรานั่ง" ไม่ต้องคิดเลย เป็นเราแล้ว ไม่ต้อง
คิดว่า "เราเห็น" เห็นขณะนี้ ก็เป็นเราแล้ว
เพราะฉะนั้น ไม่ใช่มานั่งคิดอีกว่าเป็นเรา แต่ให้รู้
ความจริงว่า ขณะฟัง คือ "มีเสียง" ในภาษาที่เรา
ใช้ตั้งแต่เกิด จนกระทั่ง สามารถที่จะเข้าใจ แต่ละ

เสี่ยงว่า กล่าวถึงสิ่งที่มีจริง โดยคำที่เราใช้อยู่ ใน
ชีวิตประจำวัน เพื่อที่จะได้เข้าใจ ความจริง ของ
สิ่งที่กำลังปรากฏ...

...ไปทำอย่างอื่น ดีหรือเปล่า? ลองคิดดู จริงใจ
เป็นผู้ที่ตรง และจริงใจ ไปทำอย่างอื่น ดีกว่าไหม?
ไปสนุกรสนานกัน ไปเที่ยวกัน ไปสาดน้ำกัน จะ
ดีกว่าไหม? หรือว่า ไม่มีโอกาส ที่จะได้ฟัง คำ
เหล่านี้ ถ้าไม่มีการสนทนา ที่จะพูดถึงสิ่งที่มี
จริง จากผู้ที่ได้สะสมบุญ ที่ได้กระทำไว้ แต่ปาง
ก่อนทั้งนั้นเลย ทุกท่าน..

...เพราะฉะนั้น ใครจะสมมา มากน้อยอย่างไร ก็
 คือว่า จะได้เข้าใจว่า ที่เรากำลังพูดถึงขณะนี้ มี
 จริงๆ แล้วก็ "ฟัง" เพื่อที่จะสะสม ความเห็นถูก
 ความเข้าใจถูก นั่นคือ การ "ละ" ความติดข้อง
 เพราะ "ไม่รู้" บางคนก็บอกว่า แล้วจะ "ละ"
 อย่างไร? เป็นเราตั้งแต่เกิด แล้วก็สะสมความเป็น
 เรา เพิ่มขึ้นทุกวัน มีแต่ความต้องการความสุข
 หรือว่า ต้องการลาภ ยศ สรรเสริญ แต่ก็ไม่ใช่ของ
 เราจริงๆ เพราะจากโลกนี้ไปแล้ว จะเป็นของใคร?
 ก็เป็นของ "ชั่วคราว" จริงๆ ในความ "ชั่วคราว"
 ทั้งหมด สิ่งทีประเสริฐที่สุด ก็คือว่า ได้เข้าใจถูก
 ได้เห็นถูก ได้รู้ความจริง ของสิ่งที่กำลังปรากฏ
 เพียงชั่วคราว...

...ยากไหม? หรือว่า ง่าย ๆ รู้ได้วันนี้ไหม? แต่ว่า ฟังแล้ว ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ว่าสิ่งที่มีจริง เพียง ปรากฏ แค่นี้ แค่นี้ สิ่งที่มีจริง เพียงปรากฏ เพราะอะไร? หมดแล้ว "เสียง" ปรากฏ หมดหรือ เปล่า? ในขณะที่ เห็น...คิด... "คิด" ไม่ใช่ "เห็น" เพราะฉะนั้น กว่าเราจะรู้ แต่ละหนึ่ง ซึ่งเกิดดับสืบ ต่อ ข้างจนกระทั่งติดกัน ปรากฏเหมือนเป็นสิ่งที่หนึ่ง สิ่งใด ก็ต้องอาศัยความจริงใจ และความตรง คือ "ฟัง" เพื่อสะสมความเข้าใจ สิ่งที่กำลังปรากฏ

[๗๗] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความเสื่อมญาติมีประมาณน้อย ความเสื่อมปัญญาชั่วร้ายที่สุดกว่าความเสื่อมทั้งหลาย.

[๗๘] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความเจริญด้วยญาติมีประมาณน้อย ความเจริญด้วยปัญญาเลิศกว่าความเจริญทั้งหลาย เพราะฉะนั้นแหละ เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า เราทั้งหลายจักเจริญด้วยปัญญา ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล.

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย เอกนิบาตเล่ม ๑ ภาค ๑ หน้า ๑๔๓

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลทุกประการของคุณหมอทวีป และ คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
และ ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

